

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

garrulitas

GENTOFTE STATSSKOLE

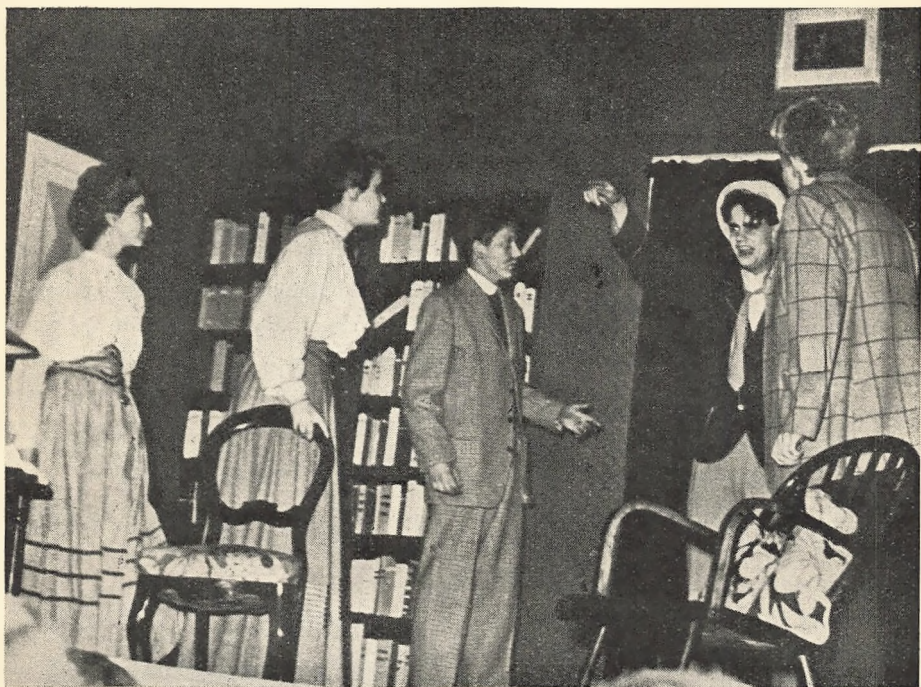
17. årgang

FEBRUAR—MARTS

1951

„DU SKØNNE UNGDOM“

Af O'Neill.

Opgaven var vanskelig, resultatet godt — succes'en fastslået. Man tænkte tilbage på de sidste års succes'er og sagde: „Pokkers, hvad begavet ungdom kan udrette!“ hvis de blot har erfaring og selvbetragtende evne. Rektor havde erfaringen, de unge aktører lånte hans øjne og — — hvilket resultat!

Skal vi fremhæve, bør navnlig Finn Jeppesen og Claus Castenskiold som henholdsvis Nat og Sid have ros, og af stykket som sådan var den bedste præstation slutningsscenen mellem Nat og Essie, hvor de står i den mørke stue og ser ud i natten — men der bør egentlig ikke fremhæves, for stykket udskiller sig nemlig

fra den almindelige hob af skolekomedier ved at være en helhed — en ualmindelig smuk helhed.

Det er klart, at en sådan succes ikke skaber sig selv. Adj. O. Brøndum-Laursen og adj. P. Asgård har begge haft et stort arbejde, og mon ikke andre har haft en aktie med? — — jeg tror nok, jeg så fru Lakjer i hvid kittel både den første og anden aften. — — Var skolekomedien vellykket, så var det sandelig ikke tilfældigt.

Naturligvis var succes'en dog navnlig rektors. Fra forskellige side er det blevet anført, at rektor lægger for stort et arbejde i skolekomedien og engagerer de medvirkende elever for stærkt. Jeg deler ikke denne opfattelse, men finder, at når der (hvad der rent faktisk er forholdet) ikke sker større afbræk i skolearbejdet de år, rektor instruerer, end i andre år,

så er det værdifuldt at lade aktørerne fordybe sig i rollerne og lade dem få den ro til selve opfattelsen, som det giver ikke at skulle bekymre sig om det rent hukommelsesmæssige. At denne fortrolighed var opnået, vidnede mange små uvilkårlige betoning og bevægelser om.

Således var det pudsigt at bemærke, hvorledes Finn Jeppesen havde tilegnet sig adskillige af rektors „skuespillerbevægelser“, som vi husker dem fra rektors spil i „De store drenge“. At Finn Jeppesen har kunnet gøre det, viser, at rektor ikke alene har kritiseret, men også gennem demonstration inspireret.

Det var skam en vellykket og fornøjelig aften. Det synes sikkert også den ældre dame, der sammen med sin veninde gik diskuterende op ad trappen til overtøjet: „— — dengang jeg gik i II g, da — —“

-p-

Til „Garrulitas“

Det lader til, at der blandt mange af gymnasiets elever hersker stor enighed om, at Jan Jeppesen er uegnet til at være formand for gymnasieforeningens bestyrelse. Ved generalforsamlingen i efteråret tegnede det ellers så lovende med hans succes, at han fik flest stemmer. Men ak! Hvem af os udsender nu ikke klageråb over hans stadige udebliven fra møderne (selvfølgelig ikke de mest interessante), hvor han dog i sin egenskab af formand burde være til stede, og ikke læsse alt over på de andre bestyrelsesmedlemmers skuldre. Den indbydelse til gymnasieballet han sendte lærerne slår hovedet på sømmet. Efter flere læreres udtalelser var den holdt i en uforskammet og overlegen tone, så de alle tabte lysten til at komme, hvad ingen kan fortænke dem i. Den

slags bør ikke finde sted på denne skole, hvor forholdet mellem elever og lærere er så kammeratligt og frit. Kan Jeppesen mon ikke røgte sit hverv lidt bedre, eller er han så stærkt optaget af andre ting, at vi må bede om at få ham afsat.

På mange medlemmers vegne.

J. K. N.

Kære J. K. N.!

Hvorfor har man et skoleblad? For at eleverne, både tilfredse og utilfredse, kan komme frem med deres meninger — **men skolebladet må ikke bruges til uforskammetheder og personligheder!!!** Hvad gymnasieforeningens formand foretager sig i sin fritid vedkommer absolut ikke dig!

Per.

Svar på indlæg fra J. K. N.

Det må stå klart for enhver, at „Garrulitas“ blandt andet er til for at bringe eventuel kritik. Man må imidlertid kræve, at denne kritik er blot nogenlunde fornuftig og er bygget på en række fakta — velundersøgte og velovervejede. En sådan kritik er berettiget og ønskelig. Men når man nu får en sådan „høflig“ og endog på sine steder „kærlig“ salve serveret, må man gendrive den punkt for punkt. Jeg håber efter dette indlæg at modtage en modkritik fra dine „velunderrettede kilder“ og fra de „mange medlemmer“.

Jeg vil gerne stille Jytte Klenz Nielsen et par spørgsmål: Hvorpå bygger din påstand om, at jeg ikke kommer til møderne? — Når du absolut ønsker at få en redegørelse for, hvad jeg blandt andet foretager mig i min fritid, så må jeg sige, at jeg af de elleve afholdte møder har været til stede ved de ti. Det elvte var jeg forhindret i at komme til, da jeg havde påtaget mig at holde foredrag i en studiekreds. Min „stadige“ udebliven forstås jeg derfor ikke! Hvis du med de „mest interessante“ mener de ti møder — „hvilket du jo sikkert gør“ — betragter jeg sagen som ude af verden. Ellers ønsker jeg en ganske klar redegørelse for din påstand!

Det praktiske arbejde i bestyrelsen må du trods din „store“ indsigt vist hellere overlade til os. Det står intet steds i foringens love, at formanden skal være

til stede ved møderne — min rent moralske pligt har jeg ifølge ovenstående altså ikke forsømt. Løvrigt er det ordnet således, at den, der arrangerer mødet, indleder — dette må du jo også have set mig gøre, hvis du flittigt har deltaget i dem! — Alt arbejdet er fordelt lige ligt mellem bestyrelsesmedlemmerne — for denne påstand borger bestyrelsens billigelse. **Hvorfra har du din påstand?**

Så er der sagen med bestyrelsens indbydelse ved skoleballet: Det er rigtigt, at vor første meddelelse til lærerværelset havde en uheldig udformning, den kunne misforstås, og den blev misforstået. Men allerede fredag i spisefrikvarteret talte jeg personligt med adjunkt fru Zwicky-Sørensen, der over for mig lovede at underrette de af lærerne, der havde set vor første meddelelse, om misforståelsen. Samtidig med denne aftale medbragte jeg en ny indbydelse, som blev ophængt i lærerværelset. Jeg ønsker altså også en **begrundelse for din påstand om, at alle lærerne tabte lysten til at komme!**

Endelig kræver jeg en forklaring på, med hvilken ret du blander dig i mit privatliv — du opfatter åbenbart forholdet mellem dig og elever på skolen ret frit. Imidlertid vil jeg ikke gøre „Garrulitas“ til et bedre „Ekstrablad“ — dertil er det for godt — så hvis du ønsker at svare — hvilket er det bedste for dit renommé — holder du mit privatliv udenfor — det vedkommer ikke dig.

Gentofte, den 25. februar 1951.

Jan S. Jeppesen.

Parfumerie Breining

KGL. HOFLEVERANDØR

ØSTERGADE 26

POLITISK MØDE

Onsdag den 24. holdt G.S.G. møde om „Storpolitikken i tidsrummet 1939—45“. Desværre måtte foredragsholderen, adj. P. Askgård, standse ved Rhin-overgangen, da folk begyndte at gå! Men det, vi fik at se, var, bortset fra visse tekniske vanskeligheder, godt.

Ideen med grammofonpladerne som supplement til foredraget var glimrende, men rent teknisk set er de wire-recorderne, som G.S.G. indtil dato har lånt, temmelig dårlige. Det er meget vanskeligt at høre hvad der bliver sagt på indspilningerne. At foredraget blev ledsaget af lysbilleder virkede kun som prikken over i'et.

Det er nu anden gang, at hr. Askgård er rykket i ilden for at fortælle os om politik. Det er rart at se, hvordan en lærer aldrig er bange for at bruge sin tid på os — også efter kl. 14!! Derfor tak!

Finn Jeppesen.

ELEVRÅD — ?

Tanken om elevråd er luftet før både udenfor og her i bladet, men det er nu lang tid siden, at det har været en realitet, selv om mange giver deres fulde tilslutning til ideen om en sådan „institution“.

På en skole som vor, hvor der er mange elever, gælder det i særlig grad om at opnå en kontakt mellem lærere og elever, sådan at man gensidigt respekterer hinandens synspunkter på bl. a. skolens sager — sager, der jo kommer os allesammen ved.

Ville det ikke være naturligt, at nogle talsmænd for eleverne kunne orientere skolens rektor og dens lærere om elevernes stilling til f. eks. rygning for III g? Dermed er ikke sagt, at elevrådet skal være bestemmende — langt fra, det skal skolens lærerstab selvfølgelig, men hvis et sådant fandtes, kunne alle synspunkter belyses og behandles, hvilket igen ville sige, at man kunne opnå det bedste og mest tilfredsstillende resultat for alle.

Hvordan stiller skolen sig til det?

Finn Jeppesen.

JAZZ AFTEN

Fredag den 9. havde gymnasieföreningen arrangeret et møde om jazz. Aftenens foredragsholder var Børge Roger-Henrichsen, en mand, der har virkelig autoritet på dette område. Roger-Henrichsen er jo foruden en fremragende komponist og pianist i år blevet leder af radioens jazzklub; en stilling, der absolut bekræfter hans viden og kunnen på jazzens område.

Det lykkedes på en fremragende måde for ham at nå gennem det store emne uden at det på nogen måde virkede enten for langttrukket eller for afstumpet. Det var forfriskende at få serveret jazzhistorien på den måde Børge Roger-Henrichsen gjorde det. — Han gjorde det så vidt muligt kronologisk, men, som han selv sagde det, prøvede han at følge de forskellige retninger up-to-date.

Vi hørte en del grammofonplader som illustration til de forskellige stilarter; her glædede man sig meget over, at pladerne blev spillet helt ud, og ikke som ved de fleste af den slags foredrag, afbrudt på et for foredragsholderen passende sted. — Men hvorfor skal folk snakke så snart de hører jazz? Det ville ikke ske, hvis det var klassisk musik, det drejede sig om!

På plakaten var det lovet, at Roger-Henrichsen selv ville spille, men udover en lille stump af „St. Louis Blues“ under foredraget, så det ikke ud til, at der skulle spilles mere. Stor var derfor folks beroligelse, da han sagde, at han lige ville spille et enkelt nummer. Det blev heldigvis til tre, men desværre ikke til flere. Vi hørte først noget blues og boogie, fremragende udført. Så kom Gershwins „The man I love“. Her fik man indblik i Børge Roger-Henrichsens fantastiske kunnen som pianist! Salen kogte af begejstring, og den blev ikke mindre, da vi derpå hørte „Mood Indigo“. — Men på det tidspunkt var det ikke muligt at lokke mere frem, desværre. — Det var på alle måder en vellykket og fin aften, som man kun kan ønske bestyrelse til lykke med!

-j-

Om et verdenssprog

For nylig vendte en dansk videnskabsmand hjem fra Brasilien. Han udtalte, at videnskaben i meget høj grad savner et internationalt sprog; efter hans mening havde engelsk vist sig ganske utilstrækkeligt, og da det jo desuden ikke engang er anerkendt som fællessprog, fandt han, at de sproglige vanskeligheder i udstrakt grad stiller sig hindrende for videnskaben.

Og gælder dette i virkeligheden ikke alle områder i dag, hvor bogstaveligt talt enhver kan komme ud for at skulle bruge fremmede sprog? Specielt hvad angår folk med en videre uddannelse forekommer dette uhyre vigtigt. For folk, der stiller efter at nå noget virkeligt på deres felt — det være sig jurister, ingeniører eller læger for blot at nævne et par eksempler — kræver det en uddannelse, der i mange år lægger beslag på en overmåde stor del af deres tid. Skal de virkelige nå at trænge til bunds i disse ting, må det forekomme uoverkommeligt for dem tilmed at lære de forskellige hovedsprog — helst 2—3 — nogenlunde godt.

Selvfølgelig vil det altid være en fordel at beherske disse sprog for eventuelt senere at kunne trænge rigtigt ind i det pågældende lands forhold; men i det øjeblik, der forelå et internationalt anerkendt sprog, ville en studerende kunne koncentrere sig om det eller de af de øvrige sprog, som han havde interesse for, idet han i sit arbejde altid ville kunne anvende det internationale hjælpe-sprog.

Og tænkt på FN og andre internationale organer, der jo for øjeblikket arbejder med et utal af anerkendte sprog, der kræver en mængde fremragende tolke, hvilket uden tvivl fordyrer administrationen væsentligt, og tilmed stadig er en kilde til fejloversættelser og misforståelser.

Som udviklingen skrider frem, og klart viser hvorledes nationale interesser mere og mere må træde i baggrunden for de mellemfolkelige, skulle det således synes klart, at en tilsvarende udvikling er på-

krævet på sprogområdet; det er som om den på dette punkt er bagefter.

Den væsentlige årsag til dette er vel tanken om den uenighed, der vil opstå, hvis der nogensinde skal træffes en afgørelse om dette spørgsmål. Hertil kommer, at en stor gruppe mennesker anser ideen for urealisabel, for en utopi. Spørgsmålet er så, om man har lov at slå sig til tåls med dette, om ideen ikke har så stor praktisk betydning indenfor alle folkeklasser, at den alligevel er værd at se nærmere på, om ikke verden — hvis da ikke menneskeheden har nået at udslette sig selv inden den tid — før eller senere vil blive tvunget til at træffe en afgørelse.

Las os da se på, hvilke muligheder der foreligger. Det altovervejende spørgsmål må blive, om det skal være et sprog, der ikke bruges mere — latin eller oldgræsk f.eks. — om det skal være et nationalt sprog eller endelig et kunstigt lavet sprog. Den første mulighed må straks forkastes alene af den grund, at græsk kræver et andet alfabet end det, der bruges i størstedelen af verden, og latins grammatik gør sproget uanvendeligt som internationalt sprog. — Herefter bliver spørgsmålet, om et nationalt sprog eller et kunstsprog vil være at foretrække. Hvilke sprog kan der her være tale om? Af kunstsprog kan der efter min mening — af grunde, som jeg ikke her skal komme ind på — kun være tale om esperanto. Af natursprogene synes det for mig indlysende, at kun engelsk kan komme på tale. Ganske vist er der her utallige små enkeltheder at lære, men dette er jo uvæsentligt, idet man blot skal kunne udtrykke sig klart på det. De andre sprog, der kan være tale om, er vel fransk og tysk, hvoraf fransk på grund af sin udviklede grammatik og utal af verbalformer synes utænkeligt som internationalt sprog. Tysk må vel også forkastes alene på grund af de tre køn og fire kasus, og jeg vil derfor i det følgende forsøge så objektivt som muligt at foretage en sammenligning mellem engelsk og esperanto på punkter,

der kan være af betydning i denne forbindelse, og til sidst se hvilken konklusion — i hvert tilfælde jeg — må drage af denne sammenligning. Lad os da begynde med at se, hvad der taler til fordel for engelsk.

1) Som langt det væsentligste må her anføres den store udbredelse, engelsk nyder. Foruden i England og USA undervises der jo i utallige lande meget i dette sprog, og dets praktiske anvendelse er stor. Desværre er det mig ikke muligt at oplyse om, hvor mange esperantister, der findes, idet kun en ringe del af samtlige esperantister står inden for organisationerne; men givet er det i hvert tilfælde, at det bliver et tal, der ligger langt under det tilsvarende for engelsks vedkommende. Dette punkt anses af adskillige for det eneste betydningsfulde i denne forbindelse — de regner hermed spørgsmålet for afgjort — men jeg vil dog tillade mig at nævne en del endnu, der forekommer mig lige så vigtige.

2) Den anden store fordel engelsk har, er at det er fri for kongruens- samt kasusbøjning, to bøjninger, der er bibeholdt i esperanto. Her vil jeg indskrænke mig til den sidstnævnte bøjning, da kongruensbøjningen kun volder ringe vanskelighed, men iøvrigt forekommer mig ganske overflødig. Langt værre er det, at esperanto har bibeholdt akkusativ. Hvad der ikke har været sagt om dette spørgsmål i esperantos tresårige levetid er ikke værd at nævne, og jeg vil slet ikke komme ind på dette her, kun sige, at den

vanskeliggør sproget, og min personlige mening er, at den er overflødig bortset fra pronominerne, hvor den naturligvis er nødvendig, og hvor engelsk jo også har den. „Kan man så ikke blot fjerne den?“ vil man kunne spørge; men dette er et uhyre vanskeligt spørgsmål og vil støde på store hindringer. Foreløbig må man sige, at på dette punkt har engelsk et væsentligt forspring for esperanto.

Dog er der een ting, som man her er tilbøjelig til at overse, og det er, at denne mangel på akkusativ hos engelsk medfører en bunden ordstilling, og hvis man fra sit modersmål er vant til en anden ordstilling end den, der findes på engelsk, må det uden tvivl være lettere at lære akkusativen, der jo — som man ikke må glemme — gør ordstillingen vilkårlig på esperanto. Endelig kan dette betyde en stilistisk fordel, idet det gør muligheden for nuancering større, og i poesi kan det være af afgørende betydning, men dette er uvæsentligt i denne forbindelse.

3) Engelsk er imidlertid langt rigere nuanceret end esperanto. Om dette er en fordel vil jeg dog sætte et stort spørgsmålstegn ved, idet det for det første forøger ordforrådet langt ud over det nødvendige, hvilket er meget farligt for et internationalt sprog, og dernæst er det vel næsten umuligt for en fremmed at lære alle disse nuancer. Efter min mening hører dette derfor i virkeligheden til de punkter, der taler for esperanto.

(Sluttes i næste nr.)

Studenter demonstration

Da skolens III'ere fik en opfordring til at slutte sig til demonstrationstoget fredag den 2. februar, besluttede nogle af os at deltage. Opfordringen lød på samling kl. 14,30 på Frue Plads, og vi indfandt os til den fastsatte tid. Vi gik rundt

og studerede de mange morsomme skilte og vartegn for om muligt at finde det sted, hvor vi nærmest hørte hjemme, og havde rigelig tid til det, da toget først en time senere startede og gik gennem Fiolstræde, ad Nørrevoldgade og Vestre

Boulevard. Vi havde fået udleveret nogle demonstrationssedler, som vi gav til folk langs ruten. — Vi var endelig nået til Christiansborg og fik gennem højtaleren at vide, at deputationen var gået ind, og hvis vi væbnede os med tålmodighed fik vi snart resultatet at vide. Så vi fik igen lejlighed til at studere skiltene, og da vi blev kede af det, lavede vi et bål af de nærmeste, da det var hunde koldt. —

Medens vi ventede blev der også holdt taler, bl. a. af professor Brandt Rehberg, som udtrykte alles mening med ordene: „To forhold er, som de ikke skal være, studenternes og forskningens. Derfor er vi nu her, ikke for at kræve, men for at demonstrere hvordan vi ser på disse forhold. Studenterne betyder alt for den akademiske stand, for embedsstanden og for videnskaben.“

Maj er tun en stattels mellemstole-dreng (maj er eny for smaa tel aa være kvik). I januar numeret strev i:

1. I var absolut igge glaje for mellemstolesiden.
2. De var fordi mellemstolesiden tun var for mellemstolen.
3. Jerses redaktør var en sløv paje.
4. Hun haje igge skrævet noget.
5. Sel om hun haje faaet ajvarsler.
6. I vil helst være fri for mellemstolesijen.
7. Aa derfaar søger i en ny redaktør.

Der er manne a vos små melemstole-elever da har haft løst til at være redaktører paa melemstolesiden men vi sønes det ville være rart ad vide vafor i ve ha en redaktør for noget i helst vil være fri for. Ded ær vel igge saaden ad i føler jer højt hævet over os smaa babyer og synes ad vi burde ha vorses eget baby-blad. Lad os faa de og vide.

U. P. Babysitter.

*

APROPOS ET APROPOS!

(Om utopi og virkelighed).

Vi tillader os hermed at undskylde vor udtryksform i sidste nummers artikel. Imidlertid antog vi, på forhånd, at der ikke fandtes kvikke mellemskoleelever med blot den mindste sans, endsige evne for journalistik; thi i så fald havde disse mellemskoleelever vel for længe siden protesteret imod, at en af deres egne declasserede „mellemskolesiden“ til en

„babyside“. — Vi søger skam en kvik mellemskoleelev til at redigere mellemskolesiden således, at denne ikke længe må være en skam for „Garrulitas“ og ønsker i høj grad at en kvalificeret må melde sig til dette job.

At ovenstående opfordring bliver resultatløs, venter vi! — men vi takker for en kvik mellemskoleelevs indlæg (indlæg er stadig meget velkomne, selv når de rummer en berettiget kritik) og vi indrømmer, at sidste nummers artikel om samme emne var noget uklar.

Redaktionen.

*

ANGÅENDE KYSET

Vi har modtaget:

Et kys er et udtryk for et indtryk, der gives med påtryk, og hvor eftertryk er tilladt!

Finn Lange.

GARRULITAS GENTOFTE STATSSKOLE

Oplag: 400 expl.

Redaktionen: **Jørgen Jensen** (ansv.h.)

Hanne Heltberg

Per Bøgh

Finn Hansen

KØB

**STENDERS
FRIMÆRKEALBUM**

Fås i enhver bog- og papirhandel

Støt vore annoncører

— de støtter os!

Gentofte

BLOMSTER

Kirkepladsen Gentoftegade 26
Tlf. GE 11 44

E. RUBOWS EFTF.

KGL. HOFBAGER
GENTOFTEGADE 32 . TELEFON GE 50
Leverander til Hs. M. Kongens Hofhusholdning

A. Aagaards Cigarhandel

Gentoftegade 33

Stort Udvalg i:
Tobak — Cigarer — Cigaretter — Piber
Pibereparationer udføres hurtigt!

Gentofte

CYKLEFORRETNING

John H. Staugaard

*
Adolphsvej 61 (Hj. af Gentoftegade)
Tlf. GE 125

Gjentofte **KIOSK**

Gjentoftegade 49 (Torvet)
Aaben Søndag 6 $\frac{1}{2}$ —13
Tlf. GE 4253 — 4553

Gymnastiksko
til Statsskolen

Køb Deres Sko hos

KR. ANDERSEN

Gentoftegade 27 . Tlf. GE 21

Gjentofte og Omegns Bank

udfører

Bankforretninger

af enhver Art

*

GENTOFTEGADE 50 . TLF. GE 100 & 185

Hjemmelavet Chokolade, Konfektur

MARIE SVENDSEN

Gentoftegade 26 * Tlf. GE 15 15

Gentofte Torv
Tlf. GENTOFTE 701
Søgaardsvej 2 A

ANKJER SEVERINSEN

Statsautoriseret Installatør

*Køb Deres
Bøger og Skolemateriel
hos*

BOGHANDLERNE I GJENTOFTE KOMMUNE